

# Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Η Παναγία είχε από τώρα τα μέλλοντα αγαθά κι εβασίλευσε από την παρούσα ζωή με τη βασιλεία!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)





Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=507260>

10. Και αυτό ήταν φυσικό επακόλουθο. Γιατί βέβαια το σώμα της Παρθένου, το οποίο θα έπρεπε κανονικά να παραμερισθή, είχε ξεπεράσει την ονομασία του. Και ήταν σώμα όχι ψυχικό, ούτε τίποτε άλλο, αλλά, όπως λέγει ο Παύλος, «σώμα πνευματικό», αφού το Πνεύμα είχε σκηνώσει μέσα του και είχε μεταθέσει όλους τους νόμους της φύσεως.

Αλλά, ανεξάρτητα από αυτά, το σώμα το οποίο, όταν υπήρχε σ' εκείνους (τους αγίους), δεν τους επέτρεπε να στραφούν και να προσκολληθούν στο Θεό, βοηθούσε υπερβολικά τη μακαρία Παρθένο.

Γιατί σ' εκείνους, και όταν ακόμη είχαν πληρωθή από κάθε επιθυμία να βρίσκονται κοντά στο ακρότατο επιθυμητό και όταν είχαν όλη τη νοερή δύναμη για τη θεωρία του αληθινά Όντος, δεν ήταν δυνατό να προχωρήσουν προς κάτι άλλο, πολύ λιγώτερο δε να στρέψουν εξ ολοκλήρου το νου τους, όπως στρέφουμε το βλέμμα, επειδή όλα τα ορατά πράγματα έμπαιναν μεταξύ τους.

Ποιος όμως δεν γνωρίζει ότι όλα αυτά έλαβαν χώρα στην Παρθένο πέρα από κάθε λογική κατανόηση και ότι αυτή μόνη δέχθηκε μέσα της το Θεό με τρόπο που δεν

μπορεί να περιγραφεί;

Γίνεται επομένως φανερό ότι και πριν πέραση στην άλλη ζωή, είχε μέσα της αμετακίνητο το υπέροχο εκείνο αγαθό και τη θαυμαστή αρετή της. Είχε από τώρα τα μέλλοντα αγαθά κι εβασίλευσε από την παρούσα ζωή με τη βασιλεία που προορίζεται για τους δικαίους.

Κι έζησε μέσα στο ρεύμα αυτής εδώ της ζωής τη μόνιμη, αυτή που είναι κρυμμένη «εν τω Χριστώ» και που γι' Αυτή φανερώθηκε από τώρα. Γιατί έπρεπε βέβαια να υπάρξουν όλα τα πράγματα με έναν καινούργιο τρόπο για την μακαρία, μπρος στην οποία υποχώρησαν και της φύσεως οι νόμοι.

Αυτό ακριβώς ήθελε και η ίδια να δείξει ανυμνώντας τις θείες ευεργεσίες που αξιώθηκε να λάβη και είπε: «εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός».

11. Τι πρωτοφανή τα κατορθώματα!

Τι υπέροχοι οι αγώνες!

Και όμως μετά τα βραβεία και τα στεφάνια που έλαβε, μετά δηλαδή τον Ήλιο της δικαιοσύνης που δέχθηκε μέσα της και με τον οποίον ενώθηκε, δοκίμασε για χάρη μας θλίψεις και οδύνες, «αντί της χαράς που βρισκόταν μπροστά της».

Και συμμετείχε με τον Υιό της στην αισχύνη και στις ύβρεις και σε όλα όσα αποκάλυπταν τη φτώχεια, στην οποία ήρθε για χάρη μας. Και ανεχόταν το επάγγελμα του φαινομενικού πατέρα του (του Ιωσήφ), και μακροθυμούσε, παίρνοντας το μέρος του Υιού της για τη δική μου σωτηρία.

Κι όταν Εκείνος έκανε τα θαύματά του κι επανόρθωνε τη φύση, ήταν πάντα κοντά του.

Κι όταν εκείνοι τους οποίους ευεργετούσε τον φθονούσαν και τον μισούσαν, η Παρθένος πονούσε μαζί του κι εδεχόταν τα βέλη του μίσους των. Αφού, κινούμενη από την υπερβολική φιλανθρωπία της, πρώτη αυτή παρότρυνε τον Υιό της προς αυτές τις ευεργεσίες, κι αυτό πριν ακόμη να έλθη η ώρα του «ούπω ήκει η ώρα μου», είπε ο ίδιος «πράγμα που φανερώνει καθαρά πόση παρρησία έδωσε στη μητέρα του, ώστε να μπορέσει να αλλάξει ακόμη και τα χρονικά όρια, που αυτός είχε καθορίσει.

Όταν πάλι χρειάστηκε να υποφέρει για μας ο Σωτήρας και να πεθάνη, πόσο μεγάλες ήσαν οι οδύνες, με τις οποίες του συμπαραστάθηκε η Παρθένος!

Τι βέλη την διαπέρασαν!

Γιατί κι αν ο Υιός της ήταν μόνο άνθρωπος και τίποτε άλλο, τίποτε οδυνηρότερο

δεν θα μπορούσε να πρόσθεση κανείς σε μια μητέρα. Αλλά τώρα είναι ο μόνος Υιός της, που τον έφερε στον κόσμο μόνη της, κατά τρόπο παράδοξο, που δεν λύπησε ποτέ ούτε την ίδια ούτε κανέναν από τους ανθρώπους, που τους ευεργέτησε, αντίθετα, όλους τόσο, ώστε να ξεπεράση όλες τις προσδοκίες τους.

Τι λοιπόν συναισθήματα είναι φυσικό να είχε η Παρθένος, όταν έβλεπε τον Υιό της σε τόσο φοβερές οδύνες, αυτόν που ήταν ο ευεργέτης της ανθρώπινης φύσεως, «τον πράον, τον ταπεινόν τη καρδία», αυτόν που δεν υπήρξε ποτέ «ερίζων ουδέ κραυγάζων», τον οποίον κανείς ποτέ δεν μπορούσε να κατηγορήσει για το παραμικρό, όταν τον έβλεπε να σέρνεται από εκείνα τα άγρια θηρία, να γυμνώνεται, να δέρνεται, να κρίνεται άξιος της χειρότερης καταδίκης, να πεθαίνει τον εξευτελιστικώτερο θάνατο μαζί με τους αμαρτωλότερους ανθρώπους, έξω από κάθε έννοια δικαιοσύνης και νόμου, όπως συμβαίνει σε τυραννικά καθεστώτα;

Προσωπικά πιστεύω ότι τέτοια οδύνη ποτέ σε κανέναν άνθρωπο δεν μπορεί να υπάρξει. Γιατί, αν είναι ανάγκη να κλαίμε γι' αυτούς που αδικούνται, τίποτε δεν είναι τόσο άδικο, όσο ο θάνατος με τον οποίο πέθανε ο Σωτήρας.

Μολονότι κανένας βέβαια δεν αδικήθηκε εξ ολοκλήρου ξεπληρώνοντας την ποινή, με την οποία καταδικάσθηκε, έστω κι αν ο ίδιος δεν ένοιωθε ενοχή για τίποτε από αυτά, για τα οποία καταδικάστηκε, γιατί ασφαλώς έπραξε εκείνα για τα οποία θα μπορούσε δίκαια να κατηγορηθεί.

Ενώ για το Σωτήρα, λέγει ο προφήτης ότι «αμαρτίαν ουκ εποίησεν».

Αν πάλι δεν επιτρέπεται να μη βασανιζώμαστε για τις συμφορές, που τυχαίνουν στους δικούς μας, είναι φανερό ότι κανείς ποτέ δεν είχε τόσο στενό δεσμό με άλλον άνθρωπο, όσο η Παρθένος με το Σωτήρα.

Γι' αυτό την ώρα των Παθών κατέλαβε την Παρθένο θλίψη υπερβολική και απεριγράπτη, τέτοια που παραπλήσια ποτέ δεν ένοιωσε άνθρωπος.

Γιατί αυτή είδε τη Σταύρωση σαν μητέρα, αλλά και σαν άνθρωπος με σωστή κρίση, σαν κάποιος που μπορεί να διακρίνη καθαρά την αδικία.

*Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.*